

muner kunde faae overordentlige store Tab paa Grund af de Offre, de allerede havde bragt for Tilveiebringelsen af Depotlokaler, Baglokaler, medmindre Staten vilde betale en urimelig Godtgjærelse til de Vedkommende. Jeg erkjender fuldstændig, at ogsaa det Hensyn, som er fremdraget af det ærede Medlem, har sin store Betydning. Jeg tror ikke, der vil være Fare for, at de Byer, der have gjort de antydede store Offre, ville komme til at lide Tab. Jeg erkjender, at det er et Hensyn, men jeg tror lige overfor det ærede Medlem at maatte sige: Er der ikke ogsaa andre og høiere Hensyn, som her maatte gjøre sig gjældende? — Det næste Kapitel i Lovforslaget handler om Mandskabets Udfriktion. Flere Medlemmer af det høie Thing have udtalt sig mod Lovforslagets Bestemmelser, om at Militærarbeidere ikke skulle anvendes. Den nuværende Tilstand med Hensyn til Militærarbeidernes Indkaldelse er et Punkt i den nuværende Hærslov, hvori der virkelig er en Ulighed tilstede, hvor der er en væsentlig Afvigelse fra de Principer, der iøvrigt gjøre sig gjældende. Det vil erindres, at det omtrent er 34 pCt. af Militærarbeidere, som aarlig indkaldes, uddannes og anvendes; men det vil ogsaa erindres, at det efter Værnepligtslovens Bestemmelser er tilladt de udfreene Militærarbeidere at bytte. Vel kan ogsaa den Mand, der er udfreven til egenlig Krigstjeneste, bytte med Folk, der have samme Betydning, men denne Betydning har Sntet at betyde, naar Alle indkaldes. Naar derimod den mindre Del af Militærarbejderne indkaldes, bevirker Bytningen, at den ene Mand bliver indkaldt, og den anden bliver hjemme. Naar nu Lovforslaget har optaget en Bestemmelse om, at Militærarbejderne for Fremtiden ikke skulle indkaldes, vil jeg ligefrem sige, at en af de væsentligste Grunde dertil har været det økonomiske Hensyn. Det er 700 Mand Militærarbeidere, der have været anvendte til Hæren, og 100, der have været anvendte ved Søværnet; dette giver 800 Mand, og det er disse 800 Mand's Uddannelse, vi kunne spare; man kan baade spare Penge og Folkens Kræfter, uden at Hæren virkelig lider noget Tab derved. Det er altsaa Grunden, hvorfor man har gjort det, men der er et andet Hensyn, som jeg tror at burde heilede det ærede Things Opmærksomhed paa, og det er, at hvad enten man vedtager det Forslag, jeg har nævnt, eller ikke, maas der dog paa et enkelt Punkt ske en Forandring; thi saaledes som Tilstanden nu er, er den i Virkeligheden aldeles urimelig. Jeg sigter herved til, hvad der iøvrigt er nævnt i Motiverne til Lovforslaget angaaende Festepladserne og Skjødsevædenene. Forholdet er for Diebliffet saaledes, at man i 1872 ikke har kunnet dække Afgangen med Hærens Udfrikningsmasse; man havde heller ikke Nogen af Mergangen 1871, der kunde anvendes dertil, saa at man maatte indkalde 13 Mand af Mergangen 1870. (Verg: Det er ulovligt). Det er

lovligt; i 1873 har man kun een Mand i Reserve, og er han brugt op, maas man atter gaa til Mergangen 1870, og hvis det bliver ved at gaa paa samme Maade i 1874 og 75, vil man altid og altid være nødt til at benytte den uheldige Mergang 1870. Det er et Forhold, der er lovligt, men i høi Grad urimeligt, og det er derfor, det er nødvendigt at faae det omordnet. I det jeg taler om Udfriktionen, tror jeg at burde give det høie Thing en Oplysning, som er alt andet end behagelig, og det er den: der findes i Lovforslagets Motiver en Udtalelse om, hvor meget man formoder, at den aarlige Udfrikningsmasse fremtidig vil blive, idet den nemlig er anslaaet til 9,000 Mand. Ved Siden heraf ser man udtalt det Saab, at Udfrikningsmassens betydelige Størrelse ifjor skulde være begrundet i aldeles tilfældige Omstændigheder, saa at den fremtidigt vilde blive mindre. Dette Lovforslags Motiver ere imidlertid skrevne for 3 eller 4 Maanedere siden, og det er først igaaar lykkedes mig at kunne tilveiebringe nøjagtige Oplysninger om, hvorledes Forholdet vil stille sig i Aar. Da jeg nu har faaet dem, tror jeg, at jeg bør nævne dem for det høie Thing. Det har da vist sig, at Udfrikningsmassen for i Aar ganske vist er betydeligt mindre end for ifjor, men dog større, end man har forudsat. I Stedet for som forudsat 9000 Mand er den 9,700, og Rekruternes Antal kommer derved efter en løselig Fordeling — videre er man ikke kommen — til at variere mellem 550 og 770 Mand. Jeg tillader mig at nævne dette, fordi det stiller sig fuldstændigt klart for mig, at disse Tal stærkt peges hen paa Nødvendigheden af, at Rigsdagen træffer sit Valg, saa at den enten opgiver Principet om at uddanne alt Mandskabet, eller undlader at bebreide Krigsbestyrelsen, at den saa kommer frem med Forlangende om Penge til hele Massens nødvendige Uddannelse. Der er et enkelt Punkt vedrørende Udfriktionen, som er blevet fremdraget flere Gange under Diskussionen, nemlig Spørgsmaalet om Kjøbenhavneres Fordeling. Jeg tror, at dette Punkt er blevet noget misforstaaet; man har talt om, at man har villet tillægge enkelte Dele af Befolkningen Dyder og Lyder, eller underlagt Krigsbestyrelsens Forslag en Mening, som ingenlunde har været tilstede hos den, dengang den skrev Anmærkningene. Der er i Lovforslaget kun talt om, at de værnepligtige Kjøbenhavnerne besidde mange udmærkede Egenstaber. Ved disse mange udmærkede Egenstaber er der sigtet til — hvad der er Gud og hver Mand bekjendt —, at den kjøbenhavnske 22aarige Soldat udmærker sig ved et saa uovertræffeligt Lune, som ikke findes hos mange Andre. Det er en glimrende Soldateregenskab, som det er ønskeligt at faae fordelt over alle Bataillonerne; men det er tillige udtalt, at den kjøbenhavnske Soldat saener en anden Egenstaber, som gjør Landboerne til saa fortrinlig Soldat, og hvad er det for en Egenstaber? Det er Blikket for Terrainen: Kjøbenhavnerne ere